

/Влизат Деметрий и Елена, която тича
след него./

ЕЛЕНА. - Убий ме, но се спри, Деметрий.

ДЕМЕТРИЙ.- Назад, не ме преследвай, моля!

ЕЛЕНА. - Нима ще ме оставиш ти сама
да се изгубя тук, сред тая тма?

ДЕМЕТРИЙ. - Назад - или беда те чака
аз сам ще си вървя.

ЕЛЕНА. -

Влизат Деметрий!
Да тичам в мрака

аз капнах от умора - и все пак
неспирно туй вървя след него. Моля,
но колкото аз повече го моля,
той молкова по-безсърдечен става.
Честита, винаги честита
е Хермия. Очите ѝ блестят,
те имат дивен чар. Но как ли те
са станали така блестящи?
От сълзи туй не е, защото
цял ден са моите очи
проливали солени сълзи.

Но кой ~~не е туй?~~ Лизандър!

покива тук?

Дали той спи - или е мъртъв?

Не виждам кръв, не виждам рани.

О, богове, ако е жив, да стане!

Лизандре, събуди се!

ЛИЗАНДЪР. /Събужда се./

Светла моя, ^{8.}

за тебе съм готов да мина
през огън! Свойта сила тук
природата издава - тя разкрива
пред мене твоето сърце, което бие